

Grenland, maart 2006

De lucht van chloor prikte in haar neus. Niet alleen het zwembad dampte, maar ook zijn haar en huid, de muren en het dak, de grote ruiten. Idun ademde snel. Arvo Pekka deinde met zijn naakte lijf heen en weer. Zijn huid was vochtig. Dat voelde ze met haar vingertoppen, daar waar haar handen gedwongen waren zijn huid aan te raken, op zijn borst.

Ze tilde haar hoofd op en probeerde door de ramen te kijken. In het oosten werd de dichte duisternis iets minder. Dus was de nacht bezig ochtend te worden. Ze zou door iemand gevonden worden. Iemand zou haar bevrijden.

Nee, er zou niemand komen. Ze zou hier in het zwembad doodgaan. Ze zou nooit haar diploma halen.

Haar natte haar plakte tegen haar hoofd. Het was al een tijd geleden dat ze gezwommen hadden, maar het haar wilde niet drogen. Alles was vochtig. Ze probeerde haar lichaam wat te draaien, een andere zithouding aan te nemen. De vierkante vloertegeltjes drukten met scherpe randen in haar dij, waar zijn hele lichaamsgewicht op drukte. Ze zocht met een hand steun op de vloer. De andere zat vast met een handboei.

Hij had haar hard beetgegrepen en heen en weer geschud. Haar op de grond gedrukt en de handboei om haar pols gedaan. Het metalige geluid waarmee de boei dichtklikte, trilde in haar oren. Ze wilde haar arm naar zich toetrekken. Slaan, vluchten, bijten, maar ze kon zich niet verroeren. De roes zat nog in haar lijf, maar ergens op haar netvlies knipperden witte, waarschuwendende lichtjes. Bliksemsnel maakte hij het andere eind van de handboei vast aan de dikke ketting om zijn hals. Het leek net een keten. Ze zat aan hem vast gekluisterd, niet in staat om los te komen. In zijn ene hand had hij de sleutel. In de andere had hij het pistool. Het pistool, of de revolver. Ze wist niets van wapens, maar ze wist dat hij zou schieten. Hij kwam haar doodschieten. Hij is gek, zong het door haar heen. Hij is gek, hij is gek, hij is gek. Ze wist toch dat hij gek was. Ze had nooit met hem mee moeten gaan, maar moeten blijven waar ze was. Op het feest, in het licht, bij de muziek. Nee, ze had naar huis moeten gaan. Ze was dronken.

Achter de grote ruiten was het donker. De bomen waren net te onderscheiden van de rest. Hier binnen was het zwembad spaarzaam verlicht door een enkele lichtbron in de betegelde korte muur. Een giftig groen licht dat tot aan de rand van het bassin reikte. Zij tweeën zaten buiten de lichtkring. Maar als daar buiten iemand stond, zou die haar dan kunnen zien? Wilde ze dat iemand haar kon zien, zoals ze er nu bijzat?

Ze moest aan de exhibitionist denken. De man die voor het raam had gestaan toen ze zwemles had op de basisschool. In een ander zwembad. Waarom hebben zwembaden altijd ramen aan de kant van de bomen?

Arvo Pekka was gestopt met deinen. Hij gooide zijn hoofd met een heftige beweging naar achteren. Uit zijn haar vlogen een paar waterdruppels die

haar op haar wang raakten. Toen verbrak hij de stilte. Van een plek diep in zijn binnenste zweefden de klanken omhoog naar de oppervlakte, in een taal die ze niet kende, in een soort wiegenlied. Nu deinde hij weer met zijn lichaam, op de maat van het lied, en ze merkte dat zij meedeinde. De tonen dansten tussen de porseleinen wandtegels, het glas en het water. De akoestiek creëerde een illusie van meerstemmigheid, en ze kreeg zin om mee te zingen. De angst had zijn greep verloren. Dit was gewoon Arvo Pekka. Ze had zin om haar hand op te tillen, degene waar de handboei om zat, en die zorgzaam tegen zijn wang te vlijen.

Ze kon zijn gezicht nu duidelijker zien. Haar ogen waren aan het zwakke licht gewend geraakt. Die van hem waren mosgroen en levendig, een ogenblik lang.

Hij hield de sleutel van de handboeien tussen zijn duim en wijsvinger voor haar omhoog. Toen stopte hij hem in zijn mond. Achter zijn tanden. Zijn lippen gingen op elkaar. Nu slikt hij, dacht ze. Nu verdwijnt de sleutel zijn maag in. Ze wilde jammeren, bonken, slaan, maar deed niets van dat alles. Ze bleef zitten en voelde dat haar dijen van onderen pijn deden. Straks zou het hier krioelen van de mensen. Stel je voor dat hij haar niet doodschoot. Stel je voor dat ze hier gevonden werd. Naakt en nat, met handboeien aan hem vastgemaakt. Vastgemaakt aan die fucking idiot. Ze zouden denken dat ze verkracht was. Mishandeld. Vernederd. Ze zag haar ouders voor zich, haar zus, haar broer, haar vrienden, haar leraren, de politie. Ze zag de opdringerige nieuwsgierigheid in hun blik.

Haar ogen liepen over en de tranen biggelden over haar wangen. Toen tilde hij het pistool op. Hij bracht het met een langzame beweging naar haar hoofd, plaatste de loop tegen haar haarwortels, hoog op haar voorhoofd. Zijn lippen verbreedden zich tot een lachje, maar hij keek haar niet aan. Hij staarde naar iets onzichtbaars tussen hen in terwijl hij de loop over haar slaap omlaag liet glijden, alsof hij een schets van haar maakte. Hij trok met de loop de vorm van haar oor na.

Toen het schot knalde, voelde ze de warme bloeddruppels op haar gezicht en haar borst spatten. Ze sloot haar ogen, wilde het bloed niet over de groene tegels zien spuiten. Ze zocht op de tast zijn mond, stak haar vingers tussen zijn lippen en duwde ze naar binnen, tot achter zijn tanden. Naderhand dacht ze dat het makkelijk geweest zou zijn het slotje van zijn ketting open te maken om zich te bevrijden, maar dan had ze nog steeds vastgezeten aan de handboeien, en bovendien had ze dan dat andere niet gevonden dat hij in zijn mond had. Alles was anders geweest als ze dat andere niet gevonden had.

Mette Minde en Peder Haugerud gingen helemaal in elkaar op terwijl ze hand in hand over de Porsgrunnsbrug liepen. Midden op de brug bleven ze bij de reling staan en keken omlaag naar de zwarte rivier die onder hen door stroomde. Zij huiverde toen ze de ijzige vriesdamp op haar gezicht voelde. Hij trok haar tegen zich aan om haar even te verwarmen. Daarna

stampen ze verder naar de westkant, ofwel 'Vessia', zoals het stadsdeel ter plaatse werd genoemd. Onder het gravel dat de gemeente had laten strooien lagen hier en daar ijsbulten op de loer. Hopen vuile sneeuw reizen als miniatuurbergketens tussen het trottoir en de weg op. Boven op de Bybakken bleven ze staan en keken om naar het centrum, dat aan de oostzijde van de rivier met zijn miljoenen lichtjes lag te fonkelen. Een politieauto reed met blauw zwaailicht en loeiende sirene over de brug naar het westen.

Het geluid van de sirene kwam dichterbij. Mette voelde de spanning krachtig door haar lichaam bonzen toen de politieauto hen passeerde. Ze kneep haar ogen dicht en stopte haar vingers in haar oren om het geluid buiten te sluiten. Even snel als hij gekomen was, was de auto weer uit het gezicht verdwenen. Peder hield haar hand stevig vast en ze verhoogden hun tempo. Misschien dacht hij ook aan de jongens. Ylva paste op ze, al voor de vierde keer. Ylva was achttien en zat op de middelbare school, waar ze het mediaprofiel deed. Ze zou dit voorjaar eindexamen doen. Dit voorjaar, dacht Mette. Dat had nu moeten zijn, half maart, maar niets wees erop dat het bijna zover was. Hier, buiten het centrum, lag de verse poedersneeuw van gisteren erbij als op een kerstkaart.

Halverwege de doodlopende weg bleef Mette stokstijf staan. De politieauto stond voor hun eigen tuinhekje. Op hetzelfde moment klonk er nog een sirene. Toen de ambulance over de smalle weg voorbijreed, drukten ze zich tegen een gazen hek aan. Daarna zetten ze het allebei op een lopen. De alcohol was op slag verdampt.

De ambulance draaide de tuin voor het chalet in, bijna boven aan de doodlopende weg. Ze zag dat buurman Christensen over zijn oprit kwam aansjokken. Op de thujastruiken langs de erfafscheiding lagen dotten sneeuw waar de kleine takjes onder doorbogen. Achter de ramen op de eerste verdieping scheen licht. Haar hart ging zo te keer dat haar hoofd bijna uit elkaar sprong. De buitendeur stond wijd open. Ze zag dat de trap vol glasscherven lag. Peder was al binnen. Door de deuropening golfde luide muziek naar buiten, die plotseling afbrak. Op hetzelfde moment werd het pikdonker. Ze stond met een voet op de onderste traptree en hield zich vast aan de balustrade. Een schaduw botste tegen haar op en siste. Ze rook een merkwaardig, vreemd luchtje en hoorde snelle voetstappen hard knerpend door de droge sneeuw wegllopen.

Ze liep op de tast naar het zekeringenkastje in de gang achter de deur. Uit de woonkamer hoorde ze stemmen komen, afgewisseld met zachte jammergeluidjes, en ze zag licht dat van zaklantaarns afkomstig moest zijn. Ze liet haar vingers over de schakelaars glijden. Degene die ze tegenkwam stonden allemaal omhoog. De hoofdzekering moet doorgebrand zijn, dacht ze, en ze probeerde de goede schakelaar te vinden. En daar was er eindelijk een die omlaag stond. Ze duwde hem omhoog en het licht en de muziek keerden op volle sterkte terug. Dat duurde een paar seconden en toen werd de muziek uitgezet.

Ze haastte zich de smalle gang tussen de keuken en de woonkamer in en stuitte op Peder, die de trap naar de eerste verdieping af kwam.

‘Ze slapen,’ zei hij, ‘als rozen, allebei, en verder is het leeg. Niets wijst erop dat er iemand boven is geweest.’

De opluchting maakte plaats voor agressie toen ze in de deuropening van de woonkamer de totale chaos in zich opnam. Ylva zat op de bank te snotteren met haar handen voor haar gezicht. Een jongen met een gele hoofdband en een paar helblauwe ogen onder dichte wenkbrauwen streelde haar enigszins onhandig over haar schouder. Op de grond, bij de deur naar de veranda, stond een brancard. Het ambulancepersoneel, een jongeman en een vrouw van dezelfde leeftijd, waren bezig de riemen vast te maken om iets wat eruitzag als nog een jongen. Hij had een zuurstofmasker over zijn gezicht en lang haar waarvan de lokken over het witte kussen sliertten. Peder stond met ze te praten, maar ze hoorde niet wat er werd gezegd. Ylva’s gesnotter was overgegaan in hard, hysterisch gehuil. Een vrouwelijke agent was bezig een weinig meegaande jonge knul die zijn uiterste best deed om los te komen, in de handboeien te slaan. Hij vloekte. Het schuim stond om zijn mond en zijn ogen traanden.

Een politieagent kwam buiten adem uit de gang naar binnen. Hij richtte zich meteen tot de agente, die het jongmens op een stoel had neergedrukt.

‘Weg, de hele bende. Ik heb er niet eentje te pakken gekregen!’

Mette herkende hem. Axel Lindgren. In de wirwar viel zijn oog op haar, en hij liep op haar af. Ze moest er nogal hulpeloos uitgezien hebben, want hij legde allebei zijn handen om haar schouders en kneep er voorzichtig in.

‘Dit is wel een beetje schrikken voor jullie, maar de jongens mankeren niets,’ zei hij met een hoofdbeweging naar het plafond.

‘Wat is er eigenlijk gebeurd?’ vroeg ze met een stem die haar volslagen vreemd in de oren klonk. Haar mond was droog en het drong tot haar door dat de alcohol nog niet weg was.

‘Het bekende verhaal, naar het lijkt,’ zei hij. ‘Oppas krijgt bezoek van buitenstaanders die het huis binnendringen. Ze bleek al een paar vrienden over de vloer te hebben. Vervolgens kwamen er nog meer, die er niet in mochten, en daar kwam ruzie van.’

Nadat iedereen van het toneel verdwenen was, hadden ze een paar uur nodig om de rotzooi op te ruimen. Peder plakte plastic over de kapotgeslagen voordeurruit. Maandag moesten ze een glazenmaker te pakken zien te krijgen.

Mette bleef tot het eerste licht wakker liggen. Naast haar lag Peder ritmisch te snurken. Hij was in slaap gevallen zodra zijn hoofd het kussen raakte. Ze hadden zo’n fijne avond gehad. Ouderwets gezellig. Ze hadden over vroeger gepraat, toen de tweeling nog heel klein was, en over een vakantie die ze een paar jaar geleden in Zuid-Engeland hadden doorgebracht. Het eten was lekker geweest en de wijn ook. Noord-Noorwegen was met geen woord ter sprake gekomen, noch Peders wens

om in het noorden een baan te zoeken. Daar hadden ze de laatste maanden tot vervelens toe over gediscussieerd. Zij wilde niet verhuizen. Nu lag ze met een slecht geweten. In goede en kwade dagen, heette het. Misschien was dit het begin van de kwade dagen. De dagen waarin ze elkaar hoorden te steunen en te helpen. Ze zag dat het niet goed met Peder ging. Hij was zelden opgewekt en vrolijk. Eerder stil en in zichzelf gekeerd. Het was allemaal wat beter geworden toen hij weer als arts aan het werk was gegaan. Maar dat had niet lang geduurd. Ze vond dat hij liep te kniezen. Zou het helpen als ze gingen verhuizen? Zij dacht van niet. Ze waren al eens verhuisd omdat hij dat wilde. Dat moest maar genoeg zijn.

De leraar fotografie, Aron Storm, staarde naar zijn eigen spiegelbeeld terwijl hij zijn handen waste. Hij wreef ze in met zeep en liet het warme water eroverheen stromen. Daarna droogde hij ze af met de gestreepte handdoek en sloeg op zijn wangen, zodat ze rood werden. Zijn donkere ogen keken opgewonden in de spiegel. Eigenlijk was hij hier niet. Hij had aan iedereen verteld dat hij ergens anders was. Op de filmset, boven in Luksefjell. Aan iedereen, op zijn moeder na. Hij hoorde haar een etage lager, telkens als haar kruk op het eikenhouten parket neerkwam.

Aron Storm was er dus mee naar huis gegaan. Drie dezelfde berichten op zijn mobieltje: Arvo Pekka heeft zich door zijn hoofd geschoten. Hij zette het mobieltje uit. Boven in Luksefjell had hij geen bereik. Dat wist iedereen. Hij wilde met niemand praten. Niet nu.

Hij was merkwaardig opgewonden en tamelijk geschokt. Arvo Pekka. Dus er was iets in gang gezet. Maar hij had zich niet voorgesteld dat het zo zou gaan. Hij had zich iets spectaculairders voorgesteld. Jezelf doodschieten in een zwembad was niet wat je noemt creatief. Nou ja, de plek misschien wel, maar jezelf doodschieten. En verder helemaal niks. Dat was toch doodgewoon. Als hij er nou nog iets van had weten te maken. Maar niets wees daar op. Aron trilde. Hij pakte zijn badjas en trok hem aan over zijn joggingpak.

'Klotewinter! Waarom is het godverdegodver zo koud in maart,' zei hij voor zich uit.

'Klote, klote, klote, Jaco honger, Jaco honger, Jaco honger. Klote, klote, klote,' reageerde de papegaai in de kooi.

Aron glimlachte. Hij opende de deur van de kooi en stak zijn wijsvinger erin. Jaco greep de vinger met zijn klauwen en trok zijn kop in toen hij de vrijheid in werd getild. Ze hoorden allebei een belletje rinkelen toen Mons Mockery opsprong in de leunstoel voor de televisie.

'Klotekat, klotekat, klotekat,' krijste Jaco.

'Hou je gedeisd, pappagaai!'

Aron ging achter zijn computer zitten en bekeek zijn email. Geen nieuwe berichten. Hij had geen zin om op MSN in te loggen. Hij nam de webkranten door en werd daarna door zijn eigen mappen in beslag genomen. Hij opende een file in zijn fotoarchief en bleef zitten bladeren.

Jaco trappelde de maat op zijn schouder. Mons Mockery staarde naar het gevederde kring en ontblootte zijn spitse tanden in een langgerekte gaap.

Vanaf het beeldscherm keek Arvo Pekka Samuelsen hem aan. De ogen onder de zelfgebreide hoofdband keken gekweld. Zijn borstkas was wit en haarloos. Het koordje van zijn boxershort stak boven de tailleband van zijn spijkerbroek uit. Om zijn pols had hij een leren riem gewonden. Het was zomer, je zag gras en bomen met sappig groene bladeren. Er klonken vogelgeluiden en er waren miljoenen insecten. Hier had je Arvo Pekka en al die anderen, maar voor het merendeel Arvo Pekka, precies op die dag. Hij was zo heet, zo genereus, zo open en stralend. Hij bloeide open en werd gevangen in pixels, voor eeuwig.

‘Kijk me aan,’ fluisterde Aron tegen Arvo Pekka.

Hij werd uit zijn zalige herinneringen losgerukt toen zijn hersens door het een nijldige belgeluid in kleine stukjes sprongen. Hij had een hekel aan dat geluid. Aron sloot de file en zette Jaco in zijn kooi terug. Mons Mockery, die zijn kans schoon zag en meeliep toen Aron de deur opende, schoot de trap af naar de eerste etage, waar zijn moeder wachtte. Hij hoorde het ongeduldige gebons van haar kruk lang voordat hij haar zag.

Anna Storm Pettersen zat aan de keukentafel met haar stijve been op een kruk. Ze wierp hem een knorrige blik toe. Haar groene ogen namen hem een paar tellen op en hij was benieuwd wat voor hatelijkheid ze als een klodder spuug naar zijn hoofd zou slingeren, maar er kwam niets. In plaats daarvan pakte ze Mons Mockery op, die bij haar op schoot was gesprongen. Ze gespte de halsband los en legde die voor zich op tafel. Het belletje rinkelde even.

‘Het is dierenmishandeling om die kat met een belletje te laten lopen,’ zei ze.

‘Maar zo kan hij Jaco niet besluipen!’

‘Die vogel moet zichzelf maar zien te redden. Hij heeft toch vleugels?’

Zijn moeder wachtte niet op antwoord. Er viel ook niets op te zeggen. Aron zuchtte inwendig. Hij was dertig jaar oud en net als Jaco een gevangene. Over het algemeen kon hij komen en gaan wanneer hij wilde, dat wel, maar zijn moeder maakte de dienst uit. En zij had geen belletje om. Alleen die irritante kruk van haar, en de bel waarmee ze hem naar beneden riep als het haar zo uitkwam.

‘Ik wil naar het kerkhof,’ zei ze. ‘Rij de auto maar voor.’

Aron pakte de halsband en stak hem in de zak van zijn badjas. Hij liep in zes stappen de trap op. Dat was een nieuw record. Terwijl hij een spijkerbroek en een trui aantrok, hoorde hij haar kruk. Hij pakte zijn bontjack en trok een gebreide muts tot over zijn oren. Een van zijn leerlingen had die voor hem gemaakt. Ylva. Ylva had hem gebreid. Ze zaten voortdurend te breien. Te breien en met elkaar te kleppen. Warme wol en licht donshaar op blote buiken. Hij kreeg er nooit genoeg van om ze te bekijken.

Hij reed de Toyota achteruit de garage uit en controleerde of de passagiersstoel goed naar achteren stond, zodat zijn moeder erin paste met haar stijve been. Ze kwam aanhobbelen, bleef staan en prutste met de deur. Hij boog zich over de passagiersstoel heen en deed haar open.

‘Het komt zeker niet bij je op om wat attenter te zijn,’ zei ze.

Hij deed zijn oren dicht om zich op het rijden te concentreren. Als zijn moeder naast hem zat, werd hij altijd zenuwachtig. Ze had niet meer zelf achter het stuur gezeten sinds ze een paar jaar geleden met de auto was gecrasht. Ole Pettersen was omgekomen. Hij had zijn veiligheidsriem niet gedragen. Zelf was ze er met een verbrijzeld been vanaf gekomen. En met haar schuldgevoel. Aron keek even opzij. Haar gezicht was strak naar voren gekeerd. Haar handen omklemden de schacht van haar kruk. Ze was twee jaar na het ongeluk nog steeds in therapie. Zij en Ole Pettersen waren maar een jaar getrouwd geweest. Ze miste haar tweelingziel, zoals ze hem noemde. Zo nu en dan had hij met haar te doen. Het was alleen volstrekt onmogelijk dat gevoel in daden om te zetten. Ze maakte het hem altijd zo moeilijk voor hem om zich zorgzaam te betonen.

‘Je bent vannacht weg geweest,’ zei ze plotseling.

Hij schrok op en merkte dat hij een warm hoofd kreeg. Ontkennen had geen zin. Hij probeerde een plausibele reden te bedenken. Een verklaring, maar zijn hoofd kookte. Zijn voorhoofd jeukte. Hij rukte zijn gebreide trui uit. Ze bespioneerde hem. Als ze niet met haar neus in haar boeken zat, sloop ze luisterend rond. Net als Mons Mockery bewaakte ze de kooi. Soms was hij bang dat ze afluisterapparatuur in zijn bovenwoning had geïnstalleerd. Dat er spionagecamera's en kleine microfoontjes waren geplaatst op plekken waar ze onmogelijk te vinden waren. Hij had er zelfs naar gezocht. In een aanval van paranoia had hij het appartement centimeter voor centimeter uitgekamd. Natuurlijk had hij er geen gevonden. Daar was ze niet toe in staat, en ze bezat de kennis ook niet. Met een glimlach keerde hij zich naar haar toe.

‘Mamma, ik ben dertig. Is het gek als ik zo nu en dan met iemand omga?’

‘Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten, Aron, dat weet je toch? Ik weet wat je denkt,’ zei ze cryptisch.

Het zweet brak Aron uit. Wist ze echt iets af van die kleine spionagecamera, dat piepkleine oogje dat hij beneden in de gang had aangebracht? Onderaan bij de voordeur, zodat hij kon zien of ze op weg naar boven was? Voor het geval ze erin zou slagen zich geluidloos voort te bewegen, zodat hij het niet hoorde. Dat been en die kruk waren alleen maar een dekmantel, uiterlijk vertoon. Hij wist dat ze geluidloos kon lopen. De gedachte dat ze ineens op zijn verdieping zou staan was onverdraaglijk. Dat ze plotseling zijn appartement binnen zou stappen.

Zijn wereld binnen. Als hij haar aan hoorde komen, zou hij de trap af lopen. Al half beneden zijn voor zij half boven was. Zeggen: ‘Hallo, ik ben op weg naar buiten, heb je nog iets nodig? Moet ik je nog ergens mee helpen voordat ik wegga?’

Hij reed de piepkleine rotonde voor het hek van de noorderbegraafplaats op. Daarachter lagen Ewald Storm en Ole Pettersen.

Idun luisterde naar de stilte in huis. Haar moeder en haar stiefvader waren tien minuten geleden vertrokken, samen met haar broer. Voorbereidingen voor de belijdenis. Wat dingen in de kerk. Ylva was naar een vriendin, dat had ze althans gezegd. Ze was meteen na het zondagsdiner weggegaan. Eigenlijk had ze huisarrest, maar zoals gewoonlijk had ze zich eruit gekletst.

Haar laptop lag naast haar op het bed. De blauwe USB-stick brandde in haar broekzak. Als ze zich naar voren boog, voelde ze hem tussen haar heupbeen en haar dijspier zitten. De USB-stick die Arvo Pekka in zijn mond verstopt had. Ze stond op en legde allebei haar handen op haar buik. Ze probeerde rustig te worden, maar haar hart bonsde te hard. Haar ademhaling ging snel en moeizaam en ze had het gevoel alsof ze elk moment flauw kon vallen. Ze plofte op de stoel voor de toilettafel, deed de lamp boven de spiegel aan en staarde zichzelf aan, maar haar blauwe ogen maakten plaats voor de groene van Arvo Pekka en al dat bloed.

Het nummer van de politie had ze op het internet kunnen vinden. Ze kende een politieagent, of liever gezegd, ze had er een ontmoet. Hij was de vorige week bij haar op school geweest om een praatje over de examenperiode te houden. Over dronken worden en zo. Over de busjes waarin de leerlingen na het examen de feesten afreden. Over veiligheid. Dat interesseerde eigenlijk geen mens, maar iemand moest er in het examenkrantje op een serieuze manier over schrijven. Het stuk over het politiebezoek was de enige klus die de redacteur haar had toebedeeld. Het stond in de computer en was bijna af. De naam van de agent stond erin. Waarom had ze vannacht nou niet gewoon de politie gebeld? Waarom zat ze hier met die USB-stick in haar zak? Ze had niets verkeerd gedaan, nog niet. Maar als ze die stick in haar laptop stak en datgene opende wat op die kleine, externe harddisk opgeslagen was, dan zou ze een grens overschrijden. Dan zou ze in zekere zin inbreuk plegen op iemands privacy. Als ze wilde, kon ze de agent nu bellen.

Idun pakte haar haarborstel en haalde hem door haar lange, blonde haar. De punten waren droog en gespleten en ze hield ze geërgerd tegen het licht. Het haar was heel vaak gebleekt. Zij en Ylva deden dat altijd samen in bad. We lijken te veel op elkaar, dacht ze, ook al zijn we niet eeneiig. Op een dag zou ze haar moeder om geld voor de kapper vragen. Ze wilde haar haar laten knippen en laten ontkleuren tot het weer op haar natuurlijke kleur leek. Dat was een opwekkende gedachte en ze glimlachte tegen haar spiegelbeeld, maar toen was Arvo Pekka er weer. Ze stond op en keerde hem de rug toe. Arvo Pekka was met Ylva bevriend, niet met haar. Arvo Pekka zat bij de filmclub. Waarom was Ylva niet met hem meegegaan naar het zwembad! Waarom uitgerekend zij, Idun! Maar nee, Ylva had opgepast bij die vrouw van de radio in Moldhaugen en toen was de complete G-club

gekomen om het huis op zijn kop te zetten. Arme Ylva, dat had ze niet verdiend, maar ze had ook bij Ulrik vandaan moeten blijven. Ze wist best dat hij bij die troep losers zat. Ylva wist best dat het levensgevaarlijk was om zich met die figuren in te laten. En nu moest Ulrik plotseling ook mee in het examenbusje. Idun had ook mee mogen rijden in het busje van de filmclub, al zat ze daar niet bij. Dat was vast omdat ze een rijbewijs had. Ze hadden zeker gedacht dat zij wel kon rijden in plaats van mee te drinken en te feesten. Dat was onrechtvaardig, maar als ze met een examenbusje mee wilde, waren er niet zoveel alternatieven. Niemand anders had haar gevraagd.

Idun ging weer op het bed zitten en streek met haar handpalmen over haar spijkerbroekdijen. Eerst was het bericht gekomen dat Arvo Pekka zichzelf doodgeschoten had. Iemand had gehoord dat hij zelfmoord had gepleegd. Maar toen stond er plotseling op internet dat zijn dood volgens de politie verdacht was. Idun kreeg bijna geen adem als ze eraan dacht. Zijn dood was verdacht. Iemand had Arvo Pekka misschien vermoord, dacht de politie. Idun kon wel janken.

Alles had om Ylva gedraaid. De hele zondag was het alsmaar over Ylva gegaan. Haar moeder had gehuild en haar stiefvader had gescholden. Ylva zelf had rondgelopen als een lijk in ochtendjas, met een handdoek om haar haar. Een vrouw van de politie zonder uniform was hier geweest om met Ylva en moeder te praten. Zelf had Idun op de trap naar beneden gezeten en stiekem geluisterd, zonder iets speciaals te horen. Toen kwam het bericht over Arvo Pekka en was Ylva in huilen uitgebarsten. Niks huisarrest meer. Idun streek onder haar lange pony over haar voorhoofd. Dat was rood en pijnlijk. Ze had vannacht de nagelborstel gebruikt voor de bloedvlekken. Het bloed dat op de tegels in het zwembad had moeten spatten, was in plaats daarvan op haar neergekomen. Toen ze was opgestaan, zat er een groot, wit, schoon stuk midden in die plas bloed. Alsof daar iemand had gezeten en de spetters had opgevangen.

Het was maandagochtend. Mette Minde rukte de deur naar zich toe en stormde de hal binnen. Achter de receptiebalie trok Mona haar wenkbrauwen op en wierp haar een scheef lachje toe. Mette glimlachte terug maar gunde zich niet de tijd om uit te leggen dat de een of andere idioot het had gepresteerd om precies tijdens de ochtendspits midden op de brug motorpech te krijgen.

De ochtendbijeenkomst was in volle gang. Haar collega's zaten om de tafel en op dit moment had Tomas Evensen het woord. En als hij dat eenmaal had, gaf hij het niet graag uit handen. Ze deed een halfslachtige poging hem te groeten, maar hij zag haar niet en ze gaf het op. In plaats daarvan knikte ze vriendelijk naar de eindredacteur en de verslaggevers van die dag en plofte neer op een lege stoel aan het uiteinde van de tafel.

'Ik vind echt dat we aandacht aan die zaak moeten besteden,' zei Evensen. 'Onder jongeren gebeurt er tegenwoordig ontzettend veel shit.'

‘Er gebeurt echt niet meer dan vroeger,’ zei de eindredacteur, Anders Kvisle, zoals altijd bedaard.

Mette brak prompt in het gesprek in en gaf haar collega Evensen onverwacht steun.

‘Jawel, volgens mij is het goed mis,’ zei ze. ‘Ik weet niet of jullie het over die zelfmoord – of moord – in het zwembad hebben, dat is absoluut een item, maar ik heb zaterdag dus de hele G-club in huis gehad. Een complete vechtpartij, wat beschadigd meubilair en iemand in het ziekenhuis nadat ze een fles op zijn kop kapot hebben geslagen.’

De anderen keken haar met iets van bewondering aan.

‘Goh, gaat dat politierapport dan over jou?’ zei Jensemenn.

‘Ja, dat kun je wel zeggen,’ zei Mette.

‘Juist, ja,’ zei Tomas. ‘Ouders naar de stad, oppas haalt beruchte clubleden in huis die geweldpleging, berovingen, drugsgebruik, verkrachting en waarschijnlijk ook moord op hun staat van verdienste hebben staan. Pas maar op, Mette, dat de kindbescherming je niet komt inrekenen. Dit lijkt verdacht veel op kinderverwaarlozing.’

‘Dus jij denkt dat ik mijn kinderen toevertrouw aan een oppas van wie ik weet dat ze geen woord houdt? Ik kan je wel vertellen dat die oppas me door Monica Rui is aanbevolen,’ snauwde Mette. ‘Ylva is een leerling van Monica. Ze heeft al diverse keren voor ons opgepast en zich daarbij voorbeeldig gedragen!’

Kvisle onderbrak de woordenwisseling. Hij tikte met zijn knokkels op het tafelblad en riep om stilte.

‘Als mijn geheugen me niet in de steek laat is een van die clubleden, ik meen dat hij Garmo heette, een half jaar geleden uit de stad verdwenen na een aanklacht wegens verkrachting. Klopt dat?’

‘Ja, hij is verdwenen. De politie heeft naar hem gezocht, maar hij is spoorloos. Sommigen denken dat hij “uit de weg is geruimd”,’ zei Tomas, terwijl hij van die idiote aanhalingstekens in de lucht maakte. ‘Maar hij zal wel naar Corsica zijn vertrokken om bij het Vreemdelingenlegioen te gaan. Mijn contacten bij de politie onderschrijven die theorie.’

‘En wij,’ zei Kvisle, terwijl hij ging verzitten, ‘hebben al diverse keren een item over die bende gemaakt, dus ik stel voor dat we dat nu achterwege laten. We hebben geen mensen genoeg om verslag uit te brengen van feestjes zonder ouderlijk toezicht. Sorry, Tomas, jij gaat om tien uur naar de persconferentie van het Telemarkziekenhuis. Hier zijn de papieren, en neem een fotograaf mee. De televisie wil een halve minuut. En Mette, jij gaat achter dat sterfgeval in het zwembad aan. Volgens de politie is dat vooralsnog verdacht.’